

Kayıp Tanrılar Ülkesi

Geçen ay Bodrum Oasis-İmge Kitabevi'nde yeni çıkan kitaplar ve en çok satanlar standına bakarken Ahmet Ümit'in yazdığı "Kayıp Tanrılar Ülkesi" adlı kitabı ilgimi çekti. Daha doğrusu kitabın adı da bir yerde buna etken diyebilirim.

Kitabı elime aldım ve arka kapak yazısını okurken, İmge Kitabevi sahibi arkadaşım Mehmet Göllü, "Al oku bu kitabı, sen tarihi, arkeoloji ve mitolojiyi seversin" dedi.

Hemen satın aldım ve bu hafta keyifle okudum. Sürükleyici olduğu kadar, macera dolu bir kurgusuyla okunmaya değer bir eser. Bergama'yı ve Pergamon Tapınağının olduğu antik kenti yıllar önce gezip gördüğüm için de romanı zevkle okudum.

Gerçekten de Ahmet Ümit bu eseri ni usta bir dil ve kurguyla harmanlayarak yazmış. Polisiye kurguyu arkeoloji ve mitolojiyle birleştirmiş. Berlin Emniyet Müdürlüğü'nün dinamik hızlı başkomiseri Yıldız Karasu ve yardımcısı Tobias Becher, göçmenlerin, işgal evlerinin ve sokak sanatçılarının renklendirdiği Berlin sokaklarından Bergama'ya uzanan bir macerada, hayatı ve insanları yok etmeye ve bir şeyi başarmaya çalışan kişilerin sırlarının peşinde bir dizi cinayeti çözmeye çalışıyor. Soruşturmanın Türkiye ayağında sürpriz bir ismin olaya dâhil olmasıyla heyecanın dozu giderek artıyor ve okurlarını şaşırtan bir finale götürüyor.

Yapı Kredi Yayınlarından basımı yapılan bu kitabı okuyunuz. Seversiniz. Özellikle polisiye türü kitap okumayı sevenlere öneririm. Kayıp Tanrılar Ülkesi, Zeus Altarı ve Pergamon Tapınağı'nın gölgesinde mitlere (söylence durumuna gelmiş kişi ve ülküsel kavram) yeniden hayat verirken, suçun çağlar ve kültürler boyu değişmeyen doğasını bir tokat gibi yüzümüze çarpıyor. Tanrılar kurban istediğinde, seçilecek hep birileri vardır.

"Ben buyum işte, yeryüzündeki ve gökyüzündeki cümle mahlûkatın Baştanrısı Zeus." Önce sonsuzluk vardı sonra kader çıktı ortaya. Kaderi yazan da uygulayan da bendim. Evlilik Tanrıçası, ak kollu, iri gözlü, benim kıskanç karım Hera; dokunduğu kuru değneği çiçekli dala çeviren bereket tanrıçası, güzel saçlı Demeter; tanrı, titan ya da insan fark etmez, kendisine bakan her erkeğe tutkuyla yakan Kıbrıslı tanrıça Aphrodite; erdemlilikte titanlardan da, tanrılardan da, insanlardan da üstün, savaşlarda en tecrübeli komutanları yerle bir eden gök gözlü kızım Athena; bilinmezi bilen, sakın aklın temsilcisi, kıymetli oğlum Apollon; ay ışığının yansımaları, okçuların en güzeli, avcılarının tanrıçası, altın tahtlı kızım Artemis; demiri ateşle eğiterek en ölümcül silahları yapan, öfkesini içine atan, arada bir yanardağ gibi patlayan kederli evladım Hephaistos hepsi yanımdaydı, evet. Olympos'taki on bir tanrının ve yeraltındaki Hades'in gökyüzüyle yeryüzü üstünde kurduğumuz bu kutsal düzende bir vazifesi vardı, hepsi de çok önemliydi fakat son sözü her zaman ben söyledim. Çünkü söz bana aitti. Karada, suda, havada yaşayan ne kadar mahlûkat varsa hepsi ağzıma bakardı. Hepsinin hayatı bana bağlıydı. Çünkü hepsinin babası bendim.

İnkâra gelinmez, ben bir erkeğim; hep sevdim dişileri, titan olsun, tanrı olsun, insan olsun büyük zevk aldım onların güzelliklerini seyretmekten, saçlarını dokunmaktan, yanaklarını koklamaktan, dudaklarının lezzetini tattırmaktan, o tatlı fısıltılarını dinlemekten. Ve elbette her iyi sevişmenin bir de ödülü vardır tanrılardan gelen: Bebek, yeni bir can, hayatın devamı...

Baba olmayı beceremeyenler, tanrı olmayı da beceremezler...

